

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 280/04

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. septembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť F. R., bytom S., zastúpeného advokátom JUDr. M. M., B., v ktorej namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Obvodného oddelenia Policajného zboru Slovenskej republiky v Sládkovičove vo veci sp. zn. ČVS: ORP - 73/99, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júla 2004 doručená sťažnosť F. R., bytom S. (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním z 19. augusta 2004, ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Obvodného oddelenia Policajného zboru Slovenskej republiky v Sládkovičove (ďalej len „obvodné oddelenie“) vo veci sp. zn. ČVS: ORP - 73/99, v ktorej došlo k právoplatnému prerušeniu trestného stíhania z dôvodu, že sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe (uznesenie sp. zn. ČVS: ORP - 73/99 zo 7. decembra 1999).

Podstatou sťažnosti je to, že obvodné oddelenie po právoplatnom prerušení trestného stíhania nevykonávalo úkony smerujúce ku zisteniu páchatel'a úmyselne založeného požiaru v rodinnom dome sťažovateľa, a preto udržiava stav právnej neistoty u sťažovateľa. Sťažovateľ totiž nepovažuje uznesenie o prerušení trestného stíhania (strana 4 podania z 19. augusta 2004) za meritórne rozhodnutie, ktorým by sa odstránila právna neistota poškodeného - sťažovateľa. Za také rozhodnutie by považoval len uznesenie o zastavení trestného stíhania podľa § 172 Trestného poriadku.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd môže sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť aj vtedy, ak je zrejmé, že medzi namietaným postupom orgánu verejnej moci, v tomto prípade obvodným oddelením, a označeným základným právom (na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov) nie je žiadna súvislosť, ktorá by reálne vytvárala základ pre záver o možnom porušení uvedeného základného práva. Takúto súvislosť nemôže podľa názoru ústavného súdu vytvárať procesná situácia, v ktorej došlo k prerušeniu trestného stíhania uznesením obvodného oddelenia sp. zn. ČVS: ORP - 73/99 zo 7. decembra 1999 z týchto podstatných dôvodov:

Uznesenie o prerušení trestného stíhania z dôvodu, že sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe, je procesným rozhodnutím. V súlade s teóriou trestného práva procesného, ako aj rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), s ktorou sa pre tento prípad ústavný súd stotožňuje, je však uznesenie o prerušení trestného stíhania z uvedeného zákonného dôvodu zákonným spôsobom vybavenia veci, hoci na neurčitú dobu, pričom bez rozhodnutia o pokračovaní v trestnom stíhaní nie je možné vykonávať ďalšie úkony orgánov činných v prípravnom konaní (podobne uznesenie najvyššieho súdu z 18. augusta 1994 sp. zn. Ntv-II 318/94 uverejnené pod Rt 36/98).

V trestnom stíhaní prerušenom z dôvodu, že sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe, však možno pokračovať len vtedy, ak sa tieto skutočnosti podarí zistiť. Ak nie, nemôže dochádzať k zbytočným prieskumom, pretože niet konania, ktoré je vecným predpokladom na to, aby vznikali takéto prieskumy. Potvrďuje to aj § 12 ods. 11 Trestného poriadku, podľa ktorého trestným konaním sa rozumie konanie podľa tohto zákona, trestným stíhaním úsek konania od začatia trestného stíhania až do právoplatnosti rozsudku, prípadne iného rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní vo veci samej a prípravným konaním úsek od začatia trestného stíhania do podania obžaloby, postúpenia veci, prerušenia alebo zastavenia trestného stíhania pred podaním obžaloby. Aj z tohto výkladového ustanovenia Trestného poriadku vyplýva, že prerušenie trestného stíhania je zákonný a konečný spôsob skončenia trestného stíhania, a to až do odpadnutia prekážky, pre ktorú k prerušeniu došlo.

Ústavný súd je preto názoru, že kým trvajú účinky právoplatného prerušenia trestného stíhania vo veci sťažovateľa ako poškodeného, nemôže pojmovo dochádzať k zbytočným prieskumom v postupe obvodného oddelenia. Obvodné oddelenie sa nemôže dopúšťať zbytočných prieskumov v právnom stave, v ktorom niet relevantných skutkových okolností umožňujúcich mu pokračovať v trestnom stíhaní, a preto sú vylúčené úkony príslušných orgánov okrem úkonov, ktorých cieľom je zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe. Tieto úkony však nie sú súčasťou trestného

konania, ktoré predpokladá rozhodnutie o pokračovaní v trestnom stíhaní (porovnaj citované rozhodnutie najvyššieho súdu Rt 36/98).

Napokon ústavný súd poukazuje aj na princíp subsidiarity jeho právomoci, ktorý súvisí s tým, že prerušenie aj pokračovanie v trestnom stíhaní nie je vo výlučnej a samostatnej právomoci obvodného oddelenia (§ 49 zákona o ústavnom súde). Tejto otázke sa však v tomto konaní nevenoval z dôvodu, pre ktorý bola sťažnosť odmietnutá, t. j. zjavná neopodstatnenosť.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal jeho priznania, ako aj ostatnými navrhovanými výrokmami nezaoberal.